

כתרים לאותיות

זידישים בענייני פרשת וישב
בדרך הרבנו והסוד

אלה תלדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם (בראשית ל"ז ב')

בשייכות יוסף לחיבור שם מ"ב עם שם ע"ב ובשייכות יוסף למיתוק הגבורות

רומז לב' עיניים וכן אברהם הוא אותיות במראה ושייך לשם ע"ב כדאיתא בס' היכלות [שער העיון]. ושמירת היסוד תליא בשמירת העיניים וכן כתיב ביוסף בן פורת עלי עין ששלט על העין שהיא שורש היסוד כמש"א חז"ל עין רואה ולב חומד וכלי המעשה גומרים.

והנה שם בגמ' בסוטה אמרי' עה"פ דכ' עדות ביהוסף שמו דיוסף שקידש ש"ש בסתר הוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה כדכתיב עדות ביהוסף שמו. ונראה שהתיבות עדות ביהוסף הם ר"ת ע"ב. והמילה שְׁמוּ רומזת למילה שְׁמוּ ויש בזה רמז לשם ע"ב. ושייך לזה מה שאמרו קידש שם שמים דהיינו שם ע"ב.

ואחר התיבות עדות ביהוסף שמו כ' בצאתו על. וגם הר"ת של תיבות אלו הוא ע"ב. ונמצא שסביב למילה שמו (שרומזת לשם) נרמז ב' פעמים ע"ב בר"ת. וכן בר"ת של מש"כ בן פורת יוסף בן פרת עלי עין איכא מלבד שמו של יוסף ב' פעמים ר"ת ע"ב וב' פעמים פ' שהוא הגי' של יסוד.

ומצינו שגם ליוסף וגם לאברהם הוסיפו את האות ה' לשמם ותרוייהו שייכי לשם ע"ב כנ"ל. ואפשר דשייך לזה ענין מיתוק הגבורות שמתמקת בה' חסדים. וחסד הוא בגי' ע"ב. ואברהם שייך לחסד כדכתיב חסד לאברהם וכמבואר בזוהר. וכן יוסף שייך ליסוד וחסד שייך ליסוד כענין מש"כ בזוהר דחסד בפומא דדכורא. וב' פעמים ה' חסדים שייך למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך שהם כפולות.

ונראה שהתיבות אברהם יעקב יוסף הם בגי' שופר. ויש בזה רמז לשייכות ענין השופר להמתקת הגבורות ולחסד דשייך לאברהם וליוסף. ויעקב הוא המחבר ביניהם.

ושמעתיה מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א שעיקר גדול בעבודת כוונת השמות הוא

טפח היורד מלמעלה כגשמים ואין לך טפח שיורד מלמעלה שאין תהום עולה לקראתו טפחיים כמש"כ בחז"ל. והתהום היינו האשה שהיא בבחינת תהום. ובאשה נעשה ב' פעמים מ"ב. (ונראה שיש לזה רמז שבתיבות אבא אמא האות האמצעית היא מ"ב והמילה אמא היא בגי' מ"ב. וא"כ באמא בחיבור עם אבא יש רמז לב' פעמים מ"ב).

ושייך עניין זה לתקיעת שופר כמש"כ שם באר". ונראה שהתיבות יעקב רחל יוסף הם בגי' יסוד מלכות והם בגי' תקעו. וכן התיבות (ישראל לאה הם בגי' זו עה"כ. ויעקב שייך לבחינת רחל וישראל לבחינת לאה כמש"כ באר").

ונראה שהגי' של הר"ת דקרא הנ"ל דהיינו מ"ב אב"ג וווו"ו הם בגי' צ'. ויש בזה רמז לצדיק שהוא היסוד כדכתיב במשלי וצדיק יסוד עולם. וכן יש רמז במילה - היסוד שעה"כ דה' אותיות היא בגי' צ'. וכן כל ספירה מורכבת מ' ספירות וא"כ יסוד שייך לצ'.

והנה שם בגמ' לעיל מיניה מייתי שבאה דמות אביו בחלון ואמרה לו רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות כדכתיב ורועה זונות יאבד הון. ואח"כ קאמר עה"פ דכתיב משם רעה אבן ישראל משם זכה ונעשה רועה דכתיב רועה ישראל האזינה נוהג כצאן יוסף. והיינו שע"י שעמד בנסיון הפך מהבחינה של רועה זונות לבחינת ישראל.

והנה היסוד דשייך ליוסף היא הספירה התשיעית בי' ספירות. ובאמת בב' הפסוקים דמייתי דרועה זונות ורועה ישראל איכא ט' תיבות. ויש בזה רמז ליסוד דשייך לתשע. והנה ההבדל בגי' בין המילה זונות למילה ישראל הוא ע"ב. ונראה שנרמז בזה שע"י שם ע"ב זכה לעלות מבחינת רועה זונות לבחינת רועה ישראל. וכיאר הדבר הוא דשם ע"ב

הנה בסוטה [לו:] תני בכרייתא תניא היה ראוי יוסף לצאת ממנו י"ב שבטים כדרך שיצאו מיעקב אביו שנאמר אלה תולדות יעקב יוסף אלא שיצא ש"ז מבין ציפורני ידיו ואעפ"כ יצאו מבנימין אחיו וכולן נקראו על שמו וכו'.

ונראה שבמה שכ' אלה תולדות יעקב יוסף וגו' יש רמז למאי דילפינן מניה בגמ' שהיו צריכים לצאת י"ב שבטים מיוסף. והיינו שהוזכר בו ב' פעמים "יוסף". והמילה "והוא" היינו יוסף. ויש בזה רמז לג' בנים. ומש"כ בן" בן" בן" רומז לעוד ה' בנים שמיעוט רבים שתים. והם ביחד ח'. ומש"כ "אחיו" היינו השבטים ומיעוט רבים ב' ורומז לעוד ב' בנים. וביחד הם עשר. ועם ב' הבנים שנוולדו ליוסף דהיינו מנשה ואפרים הרי כאן י"ב.

ומייתי דא' השמות דבני בנימין שנקראו ע"ש יוסף הוא חופים ע"ש שהוא לא ראה בחופתו וכו'. ונראה דשם זה רמזו בא"ת ב"ש של יוסף שהם אותיות חופם. וכן בשם של בנימין [כמו שנכתב בתורה חסר] רמזו יוסף שעה"כ דה' אותיות הוא בגי' קנ"ז ויוסף עה"כ דתיבה הוא בגי' קנ"ז.

והגמ' שם מביאה את הפסוק שכ' בבני בנימין דכ' (שם מ"ו כ"א) ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן אחי וראש מפים וחפים וארד. ונראה שהם י"ב תיבות ויש בזה רמז שהם כנגד י"ב שבטים. ונראה שרמזו בר"ת דהאי קרא מידת יוסף שהיא היסוד. והיינו שהר"ת שלו הם האותיות וב"ב וו"ג וא"ו מו"ו. והם האותיות מ"ב אב"ג וווו"ו. ויש בזה רמז לשם מ"ב שהר"ת שלו מתחיל בשמות אב"ג ית"ץ שאב"ג הוא ר"ת אנא בכח גדולת. ושם מ"ב מורכב מז' חלקים של ו' תיבות וזה נרמז בז' פעמים ו'.

ושם מ"ב שייך לטיפת היסוד כמש"כ באר"י (שעה"כ שופר) שהוא בבחינת

אבן ישראל יש רמז למידת יוסף דהיינו היסוד. והיינו שהמילה יסוד במילוי היא האותיות יוד סמך ויו דלת. והוא בגי' תקצ"ו שהוא הגי' של התיבות אבן ישראל עה"כ דב' תיבות.

הורד מצרימה. ובלא העלאת עצמותיו לא היו יכולים לצאת. ולהנ"ל א"ש דשייך יוסף לחיבור השמות של מ"ב ע"ב. והנה כ' ביוסף ותשב באיתן קשתו וגו' משם רעה אבן ישראל. ונראה שבתבות

לחבר שם מ"ב עם שם ע"ב. ונראה דשייך ענין זה ליציאת מצרים. וזה נרמז במש"כ אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. והיינו שב' האותיות הראשונות של מבית עבדים הם מ"ב ע"ב. ויוסף שייך ליציאת מצרים כדכתיב ויוסף

וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים (שם ל"ז ג')

רמזים בשייכות יוסף שהיה בכור מאמו לבחינת סלע ולמצוות פדיון הבן בה' סלעים שהם כנגד מיתוק ה' גבורות מנצפ"ך

סל"ע הם האותיות המחוברות לאותיות מנצפ"ך לא' כענין א' פ"ר שכ' בזהר באפר פרה. ועת לדת רומז ללידת משיח שהיא בחיבור היסוד והמלכות בגאולה שיתמתקו הדינים. ומכח חיבור זה נולד משיח כמש"כ באר"י. ובלידת בן בכור איכא ב' מצוות ראשונות דהיינו מילה ופדיון הבן שהאב עושה לבנו שענינם הוא להכניסו לכלל ישראל ע"י הברית ולהכניסו לרשות אביו ע"י הפדיון. ואפשר דשייך ענין ב' מצוות אלו דמילה ודסלע ללידת משיח בגאולה דשייכא בולד בכור זה דמשיח הבחינה דב' מצוות אלו.

ונראה דשייך לזה ענין מילה בסלע דמילה רומז לברית מילה וסלע רומז לפדיון דה' סלעים. ואפשר דשייך נמי לחיבור יסוד ומלכות דמילה שייכא לדיבור דשייך למלכות וסלע שייך ליוסף כנ"ל דתיבת הפדיון עה"כ היא בגי' יוסף. וכן תיבת סלע היא בגי' יוסף עה"כ דד' אותיות וכן תיבת כסף היא בגי' יוסף עה"כ דד' או'. ויוסף היה בכור מאמו ושייך בו פדיון הבן שהוא פטר רחם כנ"ל.

ונראה דבזה יתבאר הא דאיתא בסנהדרין (צו:) א"ל ר"נ לר"י מי שמיע לך אימת אתי בר נפלי א"ל מאן בר נפלי א"ל משיח וכו' דכתיב וכו' סוכת דוד הנופלת. ולהנ"ל י"ל דמשיח נקרא בר נפלי ע"ש שאינו נקרא ולד של קיימא עד ל' יום שנעשית בו מצוות פדיון הבן שאז יוצא מכלל נפל. ובר בל' ארמי הוא חוץ והיינו בר נפלי שיוצא מכלל נפל ע"י ה' סלעים דפדיון.

והנה ב' הבחינות דבכרה וברכה שייכי זה לזה כמש"כ ביעקב שאמר לו עשו ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח ועתה לקח את ברכתי. ותיבת ברכה היא בגי' זכר כמש"כ במהר"ל. והיינו דשייכא ליסוד שהוא משפיע את הברכה לכל ה' ספירות. ושייך לזה מה שהיה יוסף המשביר והמפרנס לאחיו ולכל מצרים.

ונראה דשייך ענין הבכורה דיוסף למיתוק מנצפ"ך דשייך ביה כנ"ל. והיינו דאותיות מנצפ"ך שייכי לבחינה של סוף שהם עומדות בסוף התיבה. ויש בזה רמז לקץ שבסוף הגלות יתמתקו הגבורות דמנצפ"ך כמש"כ במהר"ל. והמיתוק הוא בא' כמש"כ בזהר וא' שייכא להתחלה.

וא"כ י"ל דשפיר שייך ענין מיתוק מנצפ"ך ליוסף שהיה גם בן זקונים שהוא בחינה של סוף והיה גם בכור דשייך לבחינת התחלה. והיינו דשייך לחיבור מנצפ"ך שהם האותיות הסופיות שבמיתוק מתחברות לא' שהיא תחילת האו'. (ואפשר דשייך ענין זה להא דיעקב יצא בסוף וקנה את הבכורה מעשו דשייך לבחינה זו דחיבור ההתחלה והסוף דשייכא למיתוק הדינים דשייך נמי ביעקב שכולל ג' אבות ומחבר גבורה דיצחק עם חסד דאברהם והיינו המיתוק. ויוסף הוא המשך של יעקב כדכתיב אלה תולדות יעקב יוסף ושייך נמי לבחינה זו כנ"ל).

והנה באיוב (ל"ט א') כ' הידעת עת לדת יעלי סלע וגו'. ונראה לבאר דהתיבות יעלי סלע הם בגי' מנצפ"ך. וסל"ע שייך למיתוק מנצפ"ך כנ"ל שאותיות

הנה מיתוק מנצפ"ך שייך לצ' כמו שדרשו במש"כ מכנ"ף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק והיינו דמיתוק אותיות מכנ"ף דמנצפ"ך הוא ע"י הצ'. וצדיק שייך ליסוד כמש"כ במשלי צדיק יסוד עולם ויסוד שייך ליוסף. ונראה דזה ענין ה' שהוסיפו ליוסף שנקרא יוסף דיש בה רמז למיתוק ה' גבורות דמנצפ"ך ע"י בחינת יסוד צדיק דשייכא ליוסף. ונראה דלכן תיבת יוסף היא בגי' סל"ע עה"כ. והא' היתר בגי' רומז לא' דמיתוק שנעשה ע"י חיבור מנצפ"ך כאחד והיינו ע"י האותיות המחוברות ביניהם שהם אותיות סל"ע.

ונראה דענין פדיון הבן בה' סלעים שייך לזה. דתיבת יוסף היא בגי' ה' פדיון (עם כולל א'). ותיבת פדיון (בחשבונו נ' אחרונה כז' מאות) היא בגי' ח' מאות וזהו הגי' של ה"פ סלע. ויש בזה רמז למצוה דפדיון הבן בה' סלעים. וכן תיבת כסף היא בגי' יוסף עה"כ דד' אותיות ושייך להא דפודים בה' סלעים של כסף.

ונראה להוסיף בזה דיוסף (בחשבונו פ' אחרונה כח' מאות) הוא בגי' ה"פ סלע עם תיבת כהן וכ"ה בגי' פדיון כהן (עם כולל א'). וכן במש"כ ופדיוו מבן חדש תפדה יש לרמוז דהתיבות חדש תפדה הם בגי' תת"א כמו הגי' של פדיון עה"כ וכמו ה"פ סלע עה"כ דתיבה.

ונראה דיוסף שייך לבכורה שהיה בכור מאמו ופדיון הבן שייך לפטר רחם וא"כ שייכא ביה מצוות פדיון הבן ושייך ענינו למצוה זו.

ביאור לפ"ז בענין משקל שני סלעים מילת דכתונת פסים דיוסף וביאור עד"ז במה שאחז"ל מילה בסלע

משתוקא בתרין

תיבת מילת (דשייך לבחינה דשני סלעים מילת) הם בגי' ח' מאות כמו ה"פ סלע וכמו פדיון ושייך לפדיון הבן. והיינו דיוסף הוא בכור מאמו ושייך למצוות פדיון הבן כנ"ל.

והנה במגילה (יח.) אמרו אמרי במערבא מילה בסלע משתוקא בתרין. ונראה דרומז נמי למצוות ברית מילה ופדיון הבן בה' סלעים וזהו מילה בסלע דהיינו מצות

תק"ע והיא כמו הגי' של כפולות מנצפ"ך עה"כ די' אותיות כמש"כ באר"י. וב"פ סלע הם בגי' ש"כ ורומז לש"כ ניצוצין דקרדוניתא דשייכי לגבורות ודינים. ושייך ליוסף שנקרא נער שהוא בגי' ש"כ כמש"כ באר"י. ונראה דענין מילת רומז לברית מילה שהיא ביסוד ושייכא ליוסף. ובתיבות בנו בין הבנים איכא ג"פ אותיות ב"נ שהם בגי' יוסף. וב"פ סלע עם

והנה בשבת (י:) אמרי א"ר לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים שבשביל משקל שני סלעים מילת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו נתקנאו בו אחיו ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים. ונראה דענין שני סלעים רומז לב"פ סל"ע שרומז לב"פ מיתוק מנצפ"ך דשייך לסלע כנ"ל. וענין ב"פ הוא כנגד כפולות מנצפ"ך.

ונראה דהגי' של התיבות שני סלעים היא

ונראה לבאר עוד דמילה בסלע רומז ליוסף ולבחינת ב' סלעים מילת דכתונת פסים דיוסף. ותיבת מילת רומזת למילה ולברית מילה ותיבת סלעים רומזת לפדה"ב בה' סלעים. ומילה שייכא ליסוד דשייך לברכה ופדה"ב שייך לבכרה. ומצינו ביעקב שא"ל עשו הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי. והיינו דיעקב שייך לב' ענינים אלו דבכרה וברכה. ונראה דזה נרמז בתיבות משתוקא בתרין דמשתוקא בתרין רומז לב"פ יעקב דויעקבני זה פעמים.

רומז לדיבור שהוא בכ"ב או. וכ"ב הוא המניין של הימים המחברים בין יום הח' דמילה ליום הל' דפדיון הבן ושייך נמי למילה בסלע.

ונראה דעניין ל' יום שיוצא הולד בהם מכלל נפל שייכי לפדיון בסלע דתיבת סלע היא בגי' נפל. וה"פ נפל שייכי לבחינה של ה' גבורות דמנצפ"ך ומיתוקם הוא בסלע כנ"ל שמחברם כבחינת א' פ"ר כנ"ל. וזה עניין ה' סלעים דשייכי לה"פ סלע שממתקים לה"ג דה"פ נפל. ונראה דתיבת נפל במילוי היא אותיות נון פי למד שהם בגי' ר"ע ועה"כ דח' אותיות המילוי וג' תיבותיו הם בגי' א' פ"ר שרומז למיתוק מנצפ"ך.

מילה ופדה"ב דה' סלעים. ותיבת בתרין יש בה אותיות ברית ובחיבור עם מילה הוא ברית מילה. ונראה דשייך לשתיקה דשתיקה היא בגי' ה"פ סלע עה"כ דט"ו או. וכן מה שנאמר ביוסף משקל שני סלעים מילת רומז לב' המצוות דה' סלעים וברית מילה וזהו שני דהיינו שני מצוות דסלעים ודמילה וזהו סלעים מילת. ותרווייהו שייכי ליוסף דשייך ליסוד ולבכורה ולמילה שהיא ביסוד.

ונראה דהתיבות מילה בסלע הם בגי' גבריאל עה"כ ורומז למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך דשייך לסל"ע כנ"ל דה' גבורות שייכי לגבריאל. (ואפשר דא' היתר רומז לא' דמיתוק דא' פ"ר). ונראה דמילה

בעניין חיבור משיח בן יוסף עם משיח בן דוד דשייך לחיבור היסוד והמלכות בגאולה

שהוא כשור כמש"כ בו בכור שורו הדר לו וגו' וזהו כף שור דהיינו כשור. ותיבת ופרח רומזת לדוד שהיא אותיות פ"ר ו"ח ורומז למיתוק מנצפ"ך שבגי' פ"ר ע"י דוד שבגי' ו"ח. (והוא כמשנ"ל לעיל בתיבת אפרוח).

ונראה דהר"ת דמשיח בן יוסף הם אותיות מב"י שהם בגי' ב"ן דשייך ליסוד וליוסף. והס"ת הם אותיות חנ"פ שהם בגי' קל"ח כמניין שמו של משיח דהיינו צמח או מנחם. והר"ת והס"ת ביחד הם בגי' קץ. ובגי' גדולה דנ' אחרונה כז' מאות ופ' אחרונה כח' מאות הם בגי' אלף תק"ס. ויש בזה רמז למיתוק מנצפ"ך כפולות שהם בגי' תק"ס שמתמתקים בא' דשייך לאלף כעניין א' פ"ר שכ' בזהוהר.

ונראה דזה נרמז במה שאחז"ל שית אלפי שנים הוי עלמא וחד חרוב דשית רומז לשש דשייך לו' דיסוד שהיא ספירה שישית בחג"ת נה"מ. ותיבת אלפי רומזת לא' דמיתוק מנצפ"ך. והל' רבים דאלפי רומז לב' פעמים א' כנגד המיתוק דכפולות מנצפ"ך. ותיבת שנים היא בגי' משיח בן והיינו משיח בן יוסף דשייך לשית כנ"ל. והתיבות הוי עלמא הם בגי' יהוסף עה"כ דתיבה. (וה' דיהוסף רומזת למיתוק ה' גבורות ע"י יוסף). וחד חרוב רומז להפיכת ה' גבורות דמנצפ"ך לחד כעניין א' פ"ר שכ' בזהוהר. ותיבת חרוב היא בגי' גבורה. ותיבת חד רומזת להפיכת ה' גבורות לא' שהוא אחד.

ונראה דזה עניין מש"כ בסיפא דהאי קרא אני ה' בעתה אחישנה. דבחינת בעתה שייכא למשיח בן דוד ובחינת אחישנה שייכא למשיח בן יוסף שהוא קודם הזמן. (ובזה יש לבאר מה שכ' בזהוהר דמשיח שייך לקן ציפור ואיכא ב' בחינות דהאם רובצת על האפרוחים או על הביצים. והיינו דבחינת אפרוחים היא כשכבר הגיע זמן לצאת ובחינת ביצים היא קודם הזמן. ונראה דתיבת ביצים עם הכולל דאותיות היא בגי' יוסף עם הכולל דתיבה. ותיבת אפרוח היא אותיות א' פ"ר ו"ח ואותיות ו"ח הם בגי' דוד. ואותיות א' פ"ר רומזות למיתוק מנצפ"ך שיהיה בגאולה השלימה בחיבור היסוד והמלכות). ונראה דלכך קץ הוא בגי' אלף (בחדשון צ' אחרונה כט' מאות). וכן קץ הוא ר"ת של קן ציפור דשייך למשיח כמש"כ בזהוהר.

ונראה דבמש"כ הקטן יהיה לאלף נרמז מיתוק כפולות מנצפ"ך. דכשמחברים את הגי' של תיבת הקטן עם הגי' של תיבת אלף (בבחינת הקטן יהיה לאלף) הם בגי' רע"ה ועם הכולל דו' אותיות הם בגי' ב' פ"ר. ויש בזה רמז למיתוק ב"פ פ"ר שהוא הגי' של כפולות מנצפ"ך.

והנה בס' אורי וישעי כ' שהתיבות כפתור ופרח הם בגי' אלף. ונראה שיש בתיבות אלו רמז לב' הבחינות של משיח בן יוסף משיח בן דוד שהם בגי' אלף כנ"ל. והיינו דתיבת כפתור רומזת לאותיות כף תור וכף היינו האות כ' ותור היינו שור שנקרא בל' ארמי תורא. ורומז לבחינת יוסף

והנה התיבות משיח בן יוסף משיח בן דוד הם בגי' אלף. ונראה דשייך למש"כ בזהוהר שהמיתוק דמנצפ"ך הוא בא' פ"ר שממתק לה' פ"ר דפרה אדומה דשייכא לה"ג דמנצפ"ך. והיינו דאות א' שייכא למספר אלף שהוא הגי' של חיבור משיח בן יוסף עם משיח בן דוד דשייך לחיבור היסוד והמלכות וחיבור זה ממתק הדינים ע"י הא' דא' פ"ר. ויש לבאר דלכך תיבת ותמנע היא בגי' משיח בן יוסף ותיבת תמנע היא בגי' ב"פ מנצפ"ך כמש"כ האר"י. והיינו דהו' יתירא רומזת לו' דיסוד דשייכא ליוסף שבחיבורו למלכות בא המיתוק דמנצפ"ך.

ונראה דזש"כ והקטן יהיה לאלף דבחינת קטן רומזת לדוד שהיה הקטן בבנים. וכן ביוסף יש בחינה של קטן שהיה בן זקונים. ועל חיבור ב' הבחינות של הקטן דהיינו יוסף ודוד כ' הוא יהיה לאלף דהיינו כנ"ל דמשיח בן דוד משיח בן יוסף בגי' אלף וזה יהיה בגאולה השלימה בחיבור יסו"מ וב' המשיחים.

ונראה דשייך לזה מש"כ האר"י דהקטן יהיה לאלף רומז לימות המשיח שהקטן היינו האות הקטנה שהיא י'. ומש"כ יהיה לאלף רומז דאות י' רומזת ל' ספירות. והיינו דעכשיו כל ספירה מורכבת מ' אבל לעת"ל כל ספירה תהיה מורכבת ממאה וזהו והקטן יהיה לאלף. והיינו דאלף מורה על השלימות והתיקון השלם דלעת"ל ולכן שייך למספר אלף וא"ש דזהו הגי' של ב' המשיחים כנ"ל.

בן זקנים הוא לו (שם)

במש"כ הבעל הטורים שהתיבות בן זקנים הוא לו הם ס"ת אמון ורמז במש"כ ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים יום יום משחקת לפניו בכל עת: משחקת בתבל ארצו ושעשעי את בני אדם (משלי ח' ל' ל"א) לש"ע ניצוצין דנהורא ולמיתוק הדינים ע"י בחינת יסוד דשייכא לצדיק ובשייכות בחינת שעשוע לגילוי האור הצפון באותיות התורה ובשייכות עניין הסוד שבתורה לזה

סתרי תורה כמש"כ במ"ר. וכ' עוד שם שהמילה זקנים היא בגי' רז ויש בה רמז

רמז למש"כ ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים וגו' והיינו שיעקב מסר ליוסף

הנה בבעל הטורים על התיבות בן זקנים הוא לו כ' שהם ס"ת אמון ויש בזה

בשחוק דליתן שיהיה לעת"ל כמש"כ הגר"א. והיינו דלפניו רומז לאותיות שלפני האותיות ש"ע בתיבת אהי-ה שבאלב"ם הם כ"ע ש"ע. והאותיות שלפני ש"ע בתיבה זו באלב"ם הם כ"ע. ויש בזה רמז לצדיק כנ"ל דשייך לשחיקת המ"ן דגבורות מנצפ"ך וזה נרמז במש"כ משחקת לפניו. והתיבות בכל עת הם ר"ת ע"ב. והם בגי' חסד והם אותיות תל"ב כ"ע. וכ"ע הוא הגי' של צ' דשייך למיתוק כנ"ל. ותל"ב הם הגי' של גבורה גבורה. ורומז למיתוק ב' הגבורות דמנצפ"ך כפולות בבחינת צדיק.

ונראה שזהו שכ' בפסוק שאחריו משחקת בתבל ארצו ושעשעי את בני אדם. והיינו שהמילה בתבל רומזת לאותיות ב' תבל דהיינו ב' פעמים גבורה שהם בגי' תבל. ומשחקת שייך לשחוק דלעת"ל שאז יתמתקו הדינים. (ואפשר דשייך ביאור זה לב' הבחינות דיצחק וישחק שיצחק שייך לגבורה וישחק שייך למיתוק הגבורה בבחינת שחוק כמש"כ הגר"א).

ונראה שזש"כ אח"כ ושעשעי את בני אדם שהמילה ושעשעי רומזת לאותיות ש"ע ש"ע י' ו' והיינו גבורות דמנצפ"ך כפולות שמתמתקים ביסוד דשייך לו' שהיא שישית בחג"ת נהי"מ. ואפשר לפרש שהאותיות ו"י רומזות לחיבור היסוד והמלכות שממתק את הדינים כמש"כ בשערי אורה שחיבור האותיות ו' י' רומז לחיבור היסוד דשייך לו' עם המלכות דשייך לי' שהיא עשירית בי' ספירות.

ונראה שהמילה ארצו היא אותיות אור צ' ורומז למש"כ אור צדיקים ישמח שישמח הוא אותיות משיח. ועניין אור צ' שייך למיתוק דצ' דשייך לאור כמש"כ ומיתוק האור. ושייך לזה מש"כ אור זרוע לצדיק. והס"ת של תיבות אלו הם בגי' ש"ע ויש בזה רמז לש"ע ניצוצין דנהורא דשייכי לאור הצדיק. וכן ארצו בגי' רז צ' והיינו סוד הצ' דשייך ליסוד שהוא אותיות י' סוד וכנ"ל.

ונראה שענין מיתוק הדינים נרמז עוד במה שכ' שעשעים יום יום. והיינו שהמילה שעשעים היא אותיות ש"ע ש"ע י"ם. וב' פעמים ש"ע רומזים לב' פעמים מיתוק הדינים דש"ע הוא הגי' של חסד רחמים כנ"ל. וי"ם שייך למלכות ומלכות שייכא לגבורה והיינו שהגבורות דבחינת י"ם מתמתקים בב' פעמים ש"ע. ומש"כ אח"כ יום יום יש בזה רמז לחיבור השמות אלקים הויה שביחד הם בגי' יום יום. וכן בחינת יום שייכא לחסד ובחינת לילה שייכא לגבורה וא"כ נרמז בב' פעמים יום המיתוק דכפולות מנצפ"ך.

ונראה שבמילים יום יום יש עוד רמז למיתוק הדינים ע"י היסוד. והיינו שמ'

ופ"ר הוא הגי' של מנצפ"ך. וכ' באר"י בשער הכוונות (ר"ה) שזה ענין מיתוק הדינים דשופר דר"ה. וא"כ בב' יסוד יש רמז לב' פעמים ש"ו פ"ר כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות.

ונראה שבאותיות תקפ"ו יש עוד רמז למיתוק מנצפ"ך ע"י היסוד. והיינו שהאותיות תקפ"פ הם הגי' של מנצפ"ך במילוי דהיינו מם נון צדיק פי כף. והו' רומזת ליסוד שהיא שישית בסדר חג"ת נהי"מ. והיינו שהו' דיסוד ממתיקת לה' גבורות מנצפ"ך.

ונראה שבמילה סוד יש רמז למיתוק הדינים שבא מכח חיבור היסוד והמלכות כמש"כ באר"י (שעה"כ ענין ראש השנה דרוש ח'). והיינו שהמילה סוד במילוי היא האותיות סמך ויו דלת. והגי' שלהם היא תקע"ו וזהו נמי הגי' של התיבות יסוד מלכות כמש"כ בבני יששכר בענין מיתוק הדינים דשופר.

ונראה ששם אהי-ה במילוי הוא אלף הי יוד הי. והגי' של אותיות המילוי בלא אהי-ה היא 140. וא"כ בב' פעמים אהי-ה שהוזכרו בהאי קרא יש רמז לב' פעמים 140 שהם 280 כמניין מנצפ"ך. וא"ש עם משנ"ת שב' פעמים אהי-ה יש בהם רמז למיתוק גבורות מנצפ"ך.

והנה סוד הגאולה שייך לבחינת אהי-ה אשר אהי-ה. ונראה שיש בתיבות אלו רמז למיתוק הדינים שיהיה בגאולה. והיינו שעם הכולל דג' תיבות הם בגי' מתוק. והר"ת והס"ת שלהם עה"כ דג' תיבות הם בגי' גבורה.

ונראה שהמילה אהי-ה באלב"ם היא האותיות כ"ע ש"ע. וא"כ ב' פעמים אהי-ה יש בהם רמז לב' פעמים כ"ע ש"ע. וב' פעמים ש"ע שייכי לב' פעמים חסד רחמים שהוא הגי' של ש"ע כנ"ל והיינו כנגד המיתוק דמנצפ"ך כפולות. והאותיות כ"ע הם בגי' צ' ובב' פעמים כ"ע יש רמז לב' פעמים צ' דשייכי למיתוק כנ"ל.

ויש סמך לרמז זה במש"כ הגר"א על מש"כ בחז"ל (הקדמה לתיקון) במאמר והמשכילים יזהירו כוזהר (הרקיע) שהשחקים נקראים שחקים שהם שחקים מן הצדיקים לעת"ל. ופי' הגר"א שבחינת מן רומזת לגבורות מנצפ"ך שיעיקרן באותיות מ"ן. והצדיקים ממתיקים את הגבורות שזה ענין צ' כנ"ל. והאותיות שלפני ואחרי מ"ן הם ל"ם שהם בגי' צ'. והאותיות שלפני ואחרי ל"ם הם כ"ע שהם גם בגי' צ' והיינו ב' פעמים צ' שממתקים לי' גבורות דמנצפ"ך כפולות וזה ענין שחיקת המן.

ואפשר דשייך ענין זה למש"כ הכא ואהיה שעשעים משחקת לפניו בכל עת דקאי

לרזי התורה. ונראה שבמה שכ' ואהיה אצלו אמון יש רמז ליעקב שהאותיות הפנימיות במילים אלו הם אה"י צ"ל מ"ו. והגי' שלהם היא יעקב.

ונראה לבאר שבפסוקים אלו יש כמה רמזים נפלאים בענין מיתוק הדינים ובענין סודות התורה ובענין יוסף והיסוד.

והיינו שבמה שכ' ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים יום יום וגו' הוזכרו בהאי קרא ב' פעמים אהי-ה. ונראה שהם כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות דשם אהי-ה שייך לאימא עילאה דשייכא למיתוק הדינים ולכפרה ולתיקון החטא בבחינת תבא האם ותקנח צואת בנה וכמש"כ באר"י (עין בשער המצוות ס"ב ע"ב ואיתא ג"כ בשעה"כ ובע"ח).

ונראה שבמה שכ' בהאי קרא ואהי-ה ואהי-ה ב' פעמים יש רמז לאותיות ו' אהי-ה ו' אהי-ה. והיינו ו' פעמים אהי-ה שהם בגי' קכ"ו. וב' פעמים קכ"ו הם רנ"ב. וזהו הגי' של המילוי של המילה יוסף דהיינו יוד ויו סמך פי. ויוסף שייך ליסוד והיסוד שייך למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך שהיסוד שייך לצדיק ולצ' שממתקים את הגבורות. ולכן בחיבורו למלכות מתמתקים הדינים כמש"כ באר"י והיינו כיון שהמלכות שייכא לגבורות ובחיבורה ליסוד דשייך לחסד הם מתמתקים. וזה ענין מה שהיסוד כולל בתוכו ו' ספירות דחג"ת נהי"מ כמש"כ באר"י (שער מאמרי רז"ל ש"ג) והיינו שהוא מחבר בין חסד לגבורה ושייך חיבור זה למיתוק הדינים.

ולנה"ל א"ש הא דשייך האי קרא ליוסף. ונראה שענין סודות התורה נמי שייך לבחינת יוסף וליסוד. והיינו כמש"כ בזוהר שהמילה יסוד היא אותיות י' סוד. וי' שייכא לחכמה כמש"כ בזוהר (שבשם הויה הקוצו של י' זה הכתר והי' זה החכמה והה' זה הבינה והו' זה הו' קצוות והה' האחרונה זה המלכות) וא"כ י' סוד היינו חכמה דסוד. ובחינת חכמה שייכא נמי לאבא דשייך ליסוד.

ונראה שבב' פעמים יסוד (כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות) יש רמז לאותיות י' סוד י' סוד. וי' פעמים סוד הם בגי' ז' מאות וב' פעמים ז' מאות הם בגי' 1400. וזהו הגי' של ה' פעמים מנצפ"ך. ושלימות הגבורות היא בה' פעמים מנצפ"ך כמש"כ באביר יעקב שכל אחת כלולה מה' גבורות. וא"כ בב' פעמים יסוד יש רמז למיתוק כל הגבורות בשלימות.

ונראה שבמילה יסוד במילוי יש רמז למיתוק הדינים. והיינו שיסוד במילוי הם האותיות יוד סמך וו דלת והגי' שלהם היא תקפ"ו. וזהו נמי הגי' של שופר שהוא אותיות ש"ו פ"ר. וש"ו הוא הגי' של דבש

להודיה דשייכא ליהודה שנקרא כן ע"ש הפעם אודה וגו'). ומלכות שייכא לגבורה ולכן שייך בו ענין השעשעים והשחוק דשייכי למיתוק הגבורות.

ונראה שבאותיות משחקת לפניו יש את האותיות לזיתן. ושאר האותיות הם חמש ק"פ. ואח"כ כ' בכל עת. ועם האותיות ק"פ הם בגי' שבת. ויש בזה רמז למיתוק חמש גבורות לעתיד לבא בסוכת עורו של לזיתן שיהיה אז בבחינת יום שכולו שבת. ונראה שיש בזה עוד רמז בתיבות לזיתן חמש שבת (שהם הגי' של משחקת לפניו בכל עת). והיינו שבמילה שבת יש רמז למיתוק הדינים שיש בשבת כמש"כ בזה. והיינו ששבת היא אותיות ב' ש"ת ויש בזה רמז לב' פעמים ש"ת שהם בגי' 1400. וזהו הגי' של ה' פעמים מנצפ"ך שהם שלימות הגבורות כמש"כ באר". וא"כ י"ל שזה נרמז בתיבות חמש שבת דהיינו מיתוק חמש פעמים ה' גבורות ביום שכולו שבת ובשחוק דלזיתן.

שהם כנגד הכפילות דגבורות מנצפ"ך (כפולות). ונמצא שהגי' של המילה שעשועים היא ש"כ ש"כ יוסף. והיינו שבבחינת יוסף מתמתקים ב' פעמים ש"כ ניצוצות קרדוניתא. ובאמת באר"י כ' על יוסף שמה שכ' בו נער שייך לש"כ ניצוצות קרדוניתא שהמילה נער היא בגי' ש"כ.

ונראה שיש רמז באותיות ש"ע ליסוד שבאטב"ח הם האותיות נ"ל שהם בגי' יסוד.

ובפי' הגר"א על משלי פי' דענין מש"כ משחקת לפניו שייך למש"כ לזיתן זה יצרת לשחק בו. וזה א"ש לפי משנ"ת דהאי קרא שייך למיתוק הדינים. ובגאולה יתמתקו כל הדינים ע"י בחינת הצדיק דמשיח כמש"כ באר"י. ונראה שלזיתן הוא בגי' מלכות. (ונראה שזה ענין מה שהלזיתן אומר בפרק שירה הודו לה' כי טוב וגו' כיון דשייך למלכות וליהודה דשייך למלכות ולכן שייך

סתומה בחשבון גדול היא ו' מאות. וא"כ המילה יום היא בגי' דין מתוק ו'. והיינו שע"י הו' דשייכא ליסוד נעשה הדין מתוק. וב' פעמים יום הם כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות.

ונראה שהתיבות יום יום משחקת לפניו הר"ת שלהם הוא בגי' צ'. ויש בזה רמז למיתוק דשעשעים בבחינת צ' דשייכא למיתוק הגבורות וליסוד. והתיבות שאח"כ הם בכל עת שהר"ת שלהם הוא ע"ב שזהו הגי' של חסד דשייך למיתוק הדינים.

ונראה שיש רמז במילה שעשועים למיתוק הגבורות בבחינת יוסף דשייך לצדיק וליסוד. והיינו שהמילה שעשועים היא בגי' 796. וכשמורידים ממנין זה את הגי' של יוסף הם בגי' 640. ובזה (תזריע דמ"ח) כ' שענין הגבורות שייך לש"כ ניצוצות דקרדוניתא. ויש בחינה של ב' פעמים ש"כ כמבואר באוצרות חיים שהם בגי' שמש וכן בגי' תמר. (ואפשר

בשייכות ש"ע להיפוך הרע לטוב לעת"ל ולנטילת הו' של עשו ע"י יעקב שבזה הוא נעשה ש"ע וזהו ענין יעקוב מלא

מיתוק כל הדינים. והיינו שהגבורות שייכי לאותיות מנצפ"ך שהם כפולות וכמש"כ בגר"א (בביאורו לספר יצירה) שמנצפ"ך הראשון הם דינא רפיא ומנצפ"ך האחרון הם דינא קשיא. וש"ע הוא הגי' של חסד רחמים דשייכי למיתוק. וא"כ בב' פעמים ש"ע יש רמז למיתוק מנצפ"ך כפולות.

ונראה שהמילים יעקב יעקוב עם האותיות ש"ע מעשו אחר הסרת הו' הם ב' פעמים ש"ע.

כנ"ל.

ובגאולה יתהפך הרע לטוב. ונראה שזה נרמז בהפיכתו של עשו לש"ע שש"ע רומז לש"ע ניצוצין דנהורא כנ"ל.

ונראה שיש לזה רמז גם במילים יעקב יעקוב שהם בגי' ש"ע. והיינו שהפיכתו של יעקב ליעקוב שייכת להפיכתו של עשו לש"ע.

ונראה שיש ענין של ב' פעמים ש"ע שזהו

באר"י כ' שלעת"ל יעקב נוטל מעשו את האות ו' שבסופו בבחינת וידו אוחזת בעקב עשו והעקב שייך לסוף שהוא סוף קומת האדם והו' היא בבחינת עקב עשו שהיא האות האחרונה בשמו. ועי"ז נעשה יעקב יעקוב מלא.

ונראה שבהסרת הו' מעשו הוא נהפך לע"ש. ויש בזה רמז למיתוק הדינים שיהיה בגאולה שעשו הוא אדם ואדם שייך לדין. וש"ע הם הגי' של חסד רחמים

בענין מיתוק גבורות מנצפ"ך ע"י בחינת צדיק דשייך לש"ע ניצוצין דנהורא

שלם. והמילה שלם היא בגי' ש"ע. וו' ש"ע רומז לש"ע ניצוצין דנהורא דשייכי לצדיק וליסוד דשייך לו' שהיא ספירה שישית בחג"ת נה"מ. והיסוד שייך לברכה וכמש"כ במהר"ל שזכר בגי' ברכה. ונראה דו' ש"ע רומז לו' פעמים ש"ע שהם בגי' 2220 שהם י' פעמים ברך שהוא שורש ברכה. ושייך לי' חסדים שממתקים לי' גבורות שהקללה שייכא לגבורה והברכה שייכא לחסד.

ונראה שיש רמז למיתוק הגבורות בבחינת ש"ע במה שכ' בתהילים (כ' ז') בגבורות ישע ימינו. והיינו שבבחינת ימין שייכת לחסד כידוע. וישע הוא אותיות י' ש"ע. וא"כ י"ל שבמה שכ' בגבורות ישע ימינו נרמז מיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות ב' פעמים ש"ע. וזהו בגבורות שהוא אותיות ב' גבורות שרומז לכפולות דגבורות מנצפ"ך.

ונראה שהמילה שלום היא אותיות ו'

והנה מיתוק גבורות מנצפ"ך שייך לבחינת צדיק דשייך ליסוד כדכתיב במשלי צדיק יסוד עולם. ובפרקי דר"א רמז לזה במה שכ' (ישע"כ"ד ט"ו) מכנ"ף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק דהיינו שהצדיק דשייך למשיח ולאות צ' הוא ממתק לאותיות מכנ"ף דמנצפ"ך.

ונראה שבהוספת צ' לגי' של מנצפ"ך הם ביחד בגי' ש"ע. ויש בזה עוד רמז לשייכות ענין מיתוק הדינים לש"ע.

בענין תורתך שעשועי דשייכא לש"ע ניצוצין דנהורא ולמיתוק כפולות מנצפ"ך בב' פעמים ש"ע דשייכי לחסד ורחמים

חסד. והמיתוק הוא בשלימות שם הויה דשייכא לי' פעמים כנגד י' גבורות.

ובתרגום בתהילים על המילה שעשעי כ' פרונקי. ונראה שגם בזה יש רמז למיתוק מנצפ"ך ע"י יוסף והיסוד. והיינו שהמילה פרונקי היא אותיות פ"ר קנ"ו י' ופ"ר רומז למנצפ"ך שהם בגי' פ"ר. וקנ"ו הוא הגי' של יוסף. וי' רומזת לי' גבורות דמנצפ"ך

שעשעי דהיינו לולי תורתך אז אבדתי בעניי הם בגי' ד' פעמים מנצפ"ך ד' פעמים חסד י' פעמים הויה. והיינו כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות בב' הבחינות דגבורות נסתרות וגבורות נגלות כמש"כ באר"י דאיכא ב' בחינות אלו בגבורות (שער הפסוקים נצבים). וזה ענין ד' פעמים מנצפ"ך המתמתקים בד' פעמים

ונראה שיש לזה רמז גם במש"כ בתהילים (קי"ט באות ל') לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי. והיינו שהמילה שעשעי רומזת לאותיות ש"ע י' ויש בזה רמז למיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות שמיתוקם הוא בב' פעמים ש"ע שהוא הגי' של חסד רחמים וכן"ל. ושאר התיבות שבפסוק זה מלבד המילה

ה' ליראיו וגו'. וכתוב (ישע' ל"ג ו') יראת ה' היא אוצרו. ונראה שהמילה אוצר היא אותיות אור צ'. והיינו דבחינת האור דשייכא לצ' וכדכתיב (תהלים צ"ז י"א) אור זרוע לצדיק שייכא ליראת ה' דשייכא לסוד. ובזהר כ' (פנחס ברעיא מהימנא) שסוד שייך ליסוד שהוא אותיות י' סוד. ויסוד שייך לצדיק כדכתיב (משלי י' כ"ה) צדיק יסוד לעולם.

ונראה דשייך ענין אור התורה לסוד שבתורה כמו שתיירגם אונקלוס על מש"כ יאר ה' פניו אליך דהיינו רזי התורה.

והנה האור הגנוז שהיה בבריאת העולם דלק ל"ו שעות כמש"כ במדרש (ב"ר י"א ב'). ונראה דשייך ענין הל"ו לבחינת הצדיק דשייכא למיתוק ולאור ש"ע ניצוצין דנהורא. והיינו כמש"כ בחז"ל (סוכה מ"ה ע"ב) שאין לך דור שאין בו ל"ו צדיקים. וכן נראה דשייך לזה מש"כ באר"י דשלום שייך ליסוד. והאותיות הפנימיות במילה שלום הם ל"ו. ושייך לפנימיות היסוד והצדיק דשייכא לתורת הנסתר והסוד ולאור הגנוז.

ונראה דשייך לזה מה שהתורה נקראת בארמית אורייתא שהוא מל' אור.

שעשעי שייכא לרחמים. והמילה שעשעי היא אותיות י' ש"ע ש"ע. והיינו י' פעמים ש"ע הממתקים ל' גבורות דמנצפ"ך כפולות.

ונראה דשייך לזה מה שאומרים בברכת אהבה רבה והאר עינינו בתורתך. והיינו שאור התורה שייך לעינים ועין היא בגי' ה' פעמים הויה. וכנגד ב' העינים הם ב' פעמים עין שהם בגי' י' פעמים הויה שממתקים ל' גבורות דמנצפ"ך כפולות. וזה ענין שם ע"ב שהוא בגי' חסד ורומז לאותיות ב' ע' כנגד ב' העינים. וכן ש"ע במילוי הוא אותיות שני עין. וכן אברהם דשייך לחסד ולשם ע"ב הוא אותיות כמראה. ושייך לזה מה שאברהם קרא את ירושלים יְרֵאָה. והמילה עינינו היא אותיות עין י' נ"ו. ונרמז בזה המיתוק די' פעמים נ"ו דשייך ל' גבורות דמנצפ"ך כפולות שנמתק בבחינת עין כנ"ל.

והנה לעיל נתבאר דענין המיתוק שייך לסוד הצפון בתורה. ונראה דשייך לזה מש"כ בחז"ל (ב"ר י"ב ו') בענין האור הגנוז שגנוז הקב"ה לצדיקים לעת"ל. והוא גנוז וצפון בתורה וזה ענין השעשוע דשייך לגילוי האור המתנוצץ באותיות התורה כמשנ"ת לעיל ע"פ הלשם. ונראה דשייך לזה מש"כ (תהלים כ"ה י"ד) סוד

כפולות שמיתוקם הוא ביסוד וביוסף דשייך לצ' ולצדיק שממתק את הגבורות.

ונראה שבמה שאומרים בברכת אהבת עולם ונשמח בדברי תורתך יש רמז למיתוק ה' גבורות מנצפ"ך ע"י האור והשעשוע בדברי תורה דשייך לש"ע ניצוצין דנהורא ולחסד ורחמים. והיינו שהמילה ונשמח היא אותיות חמש נ"ו. וכ' באר"י (שעה"כ ענין ר"ה) שמנצפ"ך בחלוקה שווה לה' הם נ"ו. וא"כ חמש נ"ו רומז לה' פעמים נ"ו שהם בגי' מנצפ"ך. והמילה בדברי היא אותיות ב' דברי. ויש בזה רמז לב' פעמים גבורה כנגד מנצפ"ך כפולות שהמילה דברי היא בגי' גבורה. ותורתך זה המיתוק כנ"ל דשייך למש"כ (תהלים קי"ט אות ל') תורתך שעשועי דשייכא לב' פעמים ש"ע. והתורה נקראת בארמית רחמנא כמו שמצינו בחז"ל (כמו בנדרים נ"א ע"א ועוד מקומות) רחמנא אמר. וכן התורה תחילתה חסד וסופה חסד כמש"כ בחז"ל (תנחומא פר' וירא). והג' של חסד רחמים היא ש"ע כנ"ל וב' פעמים ש"ע הם כנגד מיתוק מנצפ"ך כפולות כנ"ל.

ונראה דשייך לזה מש"כ בתהילים (קי"ט אות י') יבואני רחמך ואחיה כי תורתך שעשעי. והיינו שהבחינה של תורתך

רמז במש"כ ושעשעי יונק על חר פתן לב' פעמים ש"ע ולמיתוק הגבורות שיהיה בגאולה ורמז בהאי קרא

להפיכת עשו לש"ע

דס"א דשייך לעשו. והיינו ע"י יוסף שהוא שטנו של עשו וכדכתיב (עובדיה א' י"ח) והיה בית יעקב לאש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש.

ונראה שזה נרמז במה שכ' בהאי קרא ושעשעי יונק על חר פתן וגו'. והיינו שהמילה ושעשעי היא אותיות עשו ש"ע ויש בזה רמז להפיכת בחינת עשו לש"ע ע"י נטילת הו' מסופו ע"י יעקב וכמשנ"ת לעיל שבוה נעשה יעקב מלא כמש"כ באר"י (ע"פ המובא לעיל שהוא בבחינת וידו אוחת בעקב עשו). ובחינה זו תבא ע"י יוסף שנרמז במילה יונק כנ"ל. ועל חר פתן היינו הנחש כמש"כ ברש"י. ועשו הוא הנחש דס"א כמבאר באר"י (שער מאמרי רו"ל ש"ג דפו"י ד"ח ע"ב).

ונראה שבמש"כ אח"כ ועל מאורת צפעוני יש עוד רמז למיתוק הדינים. והיינו שהמילים ועל מאורת הם בגי' מתוק אור והג' של המילה צפעוני היא דבש. והיינו המיתוק דשייך לאור ולדבש. ושייך נמי לש"ע ניצוצין דנהורא הרמוזים באותיות ש"ע דשייכא לאור ולמיתוק הדינים.

ונראה שבמש"כ אח"כ גמול ידו הדה יש עוד רמז למיתוק הדינים. והיינו שתיבות אלו הם בגי' אלקים הויה א'. והיינו כמש"כ באר"י שמיתוק הגבורות שייך לחיבור השמות אלקים והויה (שהם גימטריא יבב כמובא בשעה"כ) וכמש"כ בזהר (חקת) שהמיתוק שייך לא' כענין א' פ"ר דאפר פרה אדומה.

ונראה דשייך ענין המיתוק דלעת"ל להיפוך הרע לטוב ולביטול כח הנחש

והנה בישעיה (י"א ח') כ' ושעשעי יונק על חר פתן ועל מאורת צפעוני גמול ידו הדה. ונראה שיש בפסוק זה רמז למיתוק הגבורות ע"י בחינת יוסף וצדיק דשייך ליסוד שיהיה בגאולה דקאי בה האי קרא. והיינו שהמילה ושעשעי היא אותיות ו' ש"ע ש"ע. ורומז ליסוד דשייך לו' שממתק לגבורות מנצפ"ך כפולות בב' פעמים חסד רחמים שהם בגי' ש"ע כנ"ל. והמילה יונק היא אותיות י' קנ"ו. וקנ"ו הוא הגי' של יוסף וי' קנ"ו רומז למיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות ע"י בחינת יסוד צדיק דשייכא ליוסף.

ובמש"כ על חר פתן יש רמז למנצפ"ך שהס"ת של תיבות אלו הוא בגי' מנצפ"ך. והר"ת שלהם הוא בגי' ביוסף. והיינו כנ"ל שגבורות מנצפ"ך מתמתקים ביוסף.

ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו (שם ל"ז כ"ז)

רמז לחיבור היסוד והמלכות במכירת יוסף ובהצללתו מן הבור דווקא ע"י יהודה ורמזים בשייכות מוסף ליוסף

רצונו של יהודה בהמשך הקיום לחיבור היסוד והמלכות כנ"ל.

ונראה שיש לזה רמז במש"כ וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו. והיינו שויקרע את בגדיו רומז לחלוקת המילה בגדיו לב' דהיינו ב"ג מצד אחד י"ו בצד שני וד' שבאמצע מתחלקת

ונראה שזה רמז במילה אחיו שהיא בגי' חי ז'. ובחינת חי שייכא ליסוד כמש"כ בזהר. והיסוד שייך לשם א-ל חי כמש"כ בשערי אורה. וזה נרמז במש"כ אל אחיו. והיינו שבהסרת האותיות א"ו מהם נשאר בהם האותיות א-ל חי. והאות ז' (שהיא הגי' של א' ו') רומזת למלכות שהיא ספירה שביעית בחג"ת נהי"מ. ונרמז בזה

נראה לבאר שמה שבקשת המכירה היתה דווקא ע"י יהודה היינו כיון שיהודה שייך למלכות וידע ששלימות המלכות היא בחיבורה ליסוד. ולכן כל זמן שיוסף חי שייך עדיין חיבור היסוד והמלכות אבל אם ימות תחסר גם המלכות של יהודה ולכן רצה שימכרוהו ולא ימות.

בס' הליקוטים).

ונראה דבשם יוסף כל האותיות רומזות ליסוד ד' רומזת לטיפה היוצאת מן היסוד כמש"כ באר"י. ו' שייכא ליסוד שהיא שישית בחג"ת נה"מ. וס' היא י"פ ו' וכל ספירה מורכבת מ' וא"כ יש בה רמז ליסוד. ופ' בא"ת ב"ש ובאלב"ם היא ו' וכן פ' היא בגי' יסוד.

והתיבות יסוד יוסף ס"ת שלהם הוא פ"ד והוא בגי' חלום ורומז לשייכות של יוסף לחלומות ולפתרונם.

והנה תפילת מוסף כנגד יוסף כמש"כ בזוהר. ונראה שיש בזה רמז דמ' בא"ת ב"ש היא י' וא"כ מוסף אותיות יוסף. ובמילה מוספין האותיות הפנימיות הם יוסף והיא אותיות מן יוסף והיינו דשייכא ליוסף.

ונראה שזה נרמז בתיבה הראשונה שאומרים בנוסח של מוסף של שבת שהתיבה הראשונה היא תכנת פסים. ובמהר"ל כ' שיש שייכות בין י' לו' שהו' היא כ' ארוכה. ונראה שלפי זה במילה פסים יש רמז למוסף.

פעמים אני נרמזו במש"כ אינו ואני אנה אני.

(ונראה שיש רמז במילוי שם א-ד-נ-י למיתוק הגבורות דמנצפ"ך כפולות. והיינו שהמילוי הוא אלף דלת נון יוד. ואלף שייכא למיתוק כמש"כ בזוהר בעניין א' פ"ר דאפר פרה. ודלת נון יוד הוא הגי' של מנצפ"ך מנצפ"ך כנגד גבורות מנצפ"ך הכפולות שמיתוקן בא'. וכבר כ' באר"י שהאותיות א-ד-נ-י הם א' דין ורומז למיתוק הדין בא').

והנה מצינו שהאחים מיד כשתפסו את יוסף ובאו להשליכו לבור הפשיטו ממנו את כתנת הפסים וצ"ב בטעם הדבר. ונראה שהאחים ידעו דיוסף שייך ליסוד אבל סברו דאין לו שייכות למלכות ולחיבור היסוד והמלכות כיון דמלכות שייכא ליהודה.

והכתנת פסים מורה על מלכות דבחינת מלכות שייכא ללבוש כמש"כ ה' מלך גאות לבש. וכן טלית נקראת בזוהר עטיפא דמלכותא ולכן הדבר הראשון שעשו לפני שהשליכוהו לבור הוא הורדת הכתנת פסים ממנו להורות שאין לו שייכות למלכות. (ובדומה לזה כ' באר"י

לב' הצדדים בשווה ב' לכאן וב' לכאן. ואז בצד אחד הוא ז' ובצד שני הוא ח"י. ויש בזה רמז לפירוד היסוד דשייך לבחינת חי מהמלכות דשייכא לו'.

ונראה שזה נרמז במש"כ והנה אין יוסף בבור. והיינו שכשמשירים את הגי' של תיבת יוסף מהגי' של המילה בור (בבחינת אין יוסף בבור) הוא בגי' בן. ורומז לבחינת משיח בן יוסף. ונראה דשייך לזה מש"כ אח"כ הילד אינו. והיינו דבחינת משיח בן יוסף שייכא לבחינת ילד כמש"כ במשיח ילד יולד לנו. והכפילות של ב' הילדים רומזת לב' המשיחים שנקראו בן יוסף ובן דוד. וזהו הילד אינו דהיינו הילד דבחינת משיח בן יוסף דשייך ליסוד אינו. וזש"כ ואני אנה אני בא דבחינת אני שייכא למלכות כמש"כ בשערי אורה.

והנה המלכות שייכא לשם א-ד-נ-י כמבואר בשערי אורה. ונראה שבשם א-ד-נ-י יש רמז לאותיות ד' אני. והיינו כמש"כ באר"י שענין הד' שייך למלכות וזה ענין הד' שביהודה ובדוד. וזה ענין הא דדוד הוא רגל רביעי במרכבה ושייך לסעודה רביעית של שבת ולתיקון חצות שהיא כתפילה רביעית ביום. ונראה שד'

ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף (שם ל"ז ל"ג)

רמז למיתוק הגבורות ע"י יוסף במש"כ טרף טרף יוסף

הר"ת (שכ"ה מנצפ"ך) כמש"כ האר"י בעניין היום הר"ת עולם.

והתיבות טרף טרף יוסף בחשבון ה' כח' מאות הם בגי' י' פעמים מנצפ"ך עם התיבות אלקים חי. והיינו שע"י בחינת חי דשייכא ליוסף וליסוד נתמתקו י' גבורות דמנצפ"ך כפולות שכל אחת כלולה מה' גבורות מנצפ"ך כמש"כ באר"י. ושורש הגבורות הוא בשם אלקים כמש"כ באר"י. ויוסף הוא בגי' יסוד אלקים. והיינו שע"י בחינת יסוד דיוסף דשייך לבחינת צדיק מתמתקים הגבורות דשם אלקים.

והאותיות נ"ו שבסופו רומזות למנצפ"ך שבחלוקה שווה לה' הוא נ"ו.

ונראה שהתיבות חיה רעה הם בגי' חי מנצפ"ך. וחי שייך ליסוד כמש"כ בזוהר. והתיבות טרף טרף הם בגי' חי מנצפ"ך מנצפ"ך. והיינו כנגד מיתוק גבורות מנצפ"ך כפולות דשייך מיתוקם ביוסף.

ונראה שהס"ת דהאי קרא (מלבד התיבות טרף טרף יוסף) הם האותיות הר"ת הויה. ויש בזה רמז למיתוק ש"ך ניצוצות קרדוניתא וה' גבורות מנצפ"ך שהם בגי'

נראה דבמש"כ טרף טרף יוסף נרמז ענין מיתוק מנצפ"ך ע"י הצ' דשייך ליסוד וליוסף. והיינו דטרף הוא אותיות ט' פ"ר. וט' רומזת לספירה תשיעית דיסוד. ופ"ר הוא הגי' של מנצפ"ך. ומנצפ"ך הם כפולות וכנגדם כ' ב' פעמים טרף.

וכן טרף הוא גי' רפ"ח עה"כ. ורומז לרפ"ח ניצוצין דקליפה דשייך לפ"ר דמנצפ"ך. והא' היתר שייך לא' דמיתוק כמש"כ בזוהר בעניין א' פ"ר דאפר פרה. וכ"א בס' הגלגולים על ר' טרפון דשייך למנצפ"ך ולרפ"ח ניצוצין דטרפ"ה הוא גי' רפ"ח

ותשב בפתח עינים (שם ל"ח י"ד)

בשייכות עניין יהודה ותמר לגאולה וללידת משיח בן דוד ולפתחת המ' הסתומה דלמרבח המשרה באלכסון ולמיתוק

הגבורות

לבחינה של פני הדור שענין פני מורה על הפנימיות. והצעקה באה מפנימיות ועומק הנשמה כמש"כ ר' צדוק בענין השופר שהוא כזעקה מעומק הנשמה שרוצה רק בקירבת ה'.

והנה צעקת הכלבים היינו הנביחה שנובחים הב' כמש"כ בזוהר בעניין הבקשות בר"ה דמדי להני כלבין דחציפין דצווחין הב' הב'. ונראה שהתיבות הב' הם בגי' דוד. ונרמז בזה הא דצעקת הכלבים שייכא לגאולה ולחצות ולדורו של משיח שהוא כפני הכלב.

גאולת מצרים שהתחילה בחצות. ושייך לזה הא דמלכות היא ספירה שביעית בחג"ת נה"ם והשבע שייך להיכל הקדש שהוא באמצע הו' קצוות.

ונראה דשייך לזה הא דאמרי' בברכות (ג.) דר"א נתן סימן במשמרות הלילה לאמצעית דאמצעיתא שכלבים צועקים. ונראה שנרמז בזה דור הגאולה שאחז"ל עליו שפני הדור כפני הכלב וכשיצעקו הכלבים דהיינו הדור האחרון אז יגאלו. ואמצעית דאמצעיתא היינו חצות.

ונראה ששייך ענין צעקת הכלבים

בגמ' בברכות [ג:] איתא דעד חצות היה דוד מתנמנם כסוס ובחצות היה מתגבר כארי. ויל"ע מהו ענין ב' הבחינות של סוס וארי. ונראה דסוס שייך ליסוד דיסוד שייך לספירה השישית וס' הוא שלימות הו' כל ספירה מורכבת מ' וא"כ במילה סוס נרמז ג"פ ענין הו' דהיינו ס' ו' ס'. ובחינת אריה שייכא למלכות שהאריה הוא מלך החיות.

וא"כ י"ל שחיבור ב' הבחינות של סוס וארי שייך לחיבור היסוד והמלכות שיהיה בגאולה כמש"כ באר"י. והזמן שבו מתחברים ונפגשים ב' בחינות אלו שייך לזמן חצות דשייך לזמן הגאולה כענין

ונראה שיש לזה רמז גם במילה רות. והיינו שר' ות' שבראשה ובסופה הם הגי' של מ' סתומה. והאות ו' שבאמצע רומזת לו' דיסוד שפותחת את המ' הסתומה באמצע באלכסון. ושייך לזה מה שאחז"ל שנקראת רות ע"ש שיצא ממנה דוד שריה להקב"ה בשירות ותשבחות.

ונראה דגם בתיבת מים יש רמז לב' הבחינות דמ' פתוחה ומ' סתומה דתיבת מים היא אותיותמ' י' ס'. והי' שבאמצע רומזת למיתוק י' גבורות דמנצפ"ך כפולות. וזה ענין הא דמים שייכי לחסד כמש"כ בזהר.

ויש שביארו בזה שיש ענין שהגאולה והמשיח באים דווקא מתוך הקליפות והחושך וההסתר ולכן נולד פרץ מהמעשה דיהודה ותמר שהיה נראה כעבירה. וכן רות ובוועז חיבורם היה בדרך זו ומהם יצא דוד. והוא בחינה דמש"כ (מיכה ז' ח') כי אשב בחושך ה' אור לי דיהיה החושך סיבת האורה. וכן כ' בזהר שהחשיכה היא כתנאי וסיבה לאור.

והנה האור החיים בפ' ויחי עה"פ גור אריה יהודה מטרף בני עליה וגו' מפרש דכיון שחטא אדם הראשון בעץ הדעת נשבו הרבה נשמות בשבי הקליפה והסמ"א ולכן הרבה נשמות ותיקונים נעשים ומתבררים מתוך הקליפה לצד הטוב ובוה נתקן החטא. וביאר שזה ענין הגרים וכל דלכן משיח בא מכח המעשה דלוט ובנותיו ודרות ובוועז ודיהודה ותמר שהוא ביור הטוב מהקליפה ולכן נעשה דווקא בדרך זו שהיא בחינה של התחברות עם הרע כדי לברור ממנו הניצוצות הטובים ודווקא מכח זה יבוא התיקון ונשמת משיח.

וביאר שזה ענין מש"כ גור אריה יהודה דבתחילה הוא רק בחינת גור קודם שבירר מהקליפה וטרף ממנה נשמת משיח אבל בסוף יהיה בבחינת אריה ומכח מטרף בני שטרף מיד הקליפה נשמת משיח בלידת פרץ וזרח במעשה תמר אז זוכה לבחינת עלית שזכה לעלות למלכות לכל הדורות.

כמש"כ האר"י שהאות ו' דשייכא ליסוד פותחת את המ' הסתומה דלסרבה המשרה באלכסון ונעשית ב' דלתין ועם האות ו' שבאמצע יעשה ד' ו' ד' של דוד.

וכ' בזהר (שיר השירים) שאברהם הוא אותיות אבר מ' ומ' סתומה שייכא למה שלא יכל להוליד וע"י שהוסיף לו ה' את הה' קיבל את כח ההולדה ונפתחה המ' הסתומה. וכ' שם בזהר דשייך לזה מש"כ בגאולה ולסרבה המשרה. ונראה שאברהם הוא היחיד באבות שיש בשמו מ' סתומה. וכן המ' סתומה דקרא דלמרב המשרה כתובה בתיבת לסרבה ובאלב"ם א' הוא ל' וא"כ למרבה הוא אותיות אברהם. והמשרה היא אותיות מ"ה שרה ומ"ה הוא הגי' של גאולה.

ונראה שבאותיות תמר יש רמז לחיבור ב' הבחינות של מ' סתומה ומ' פתוחה. והיינו שהאות האמצעית שבה היא מ' פתוחה בתוכה. והאותיות ת"ר שבראשה ובסופה הם הגי' של מ' סתומה.

וחיבור היסוד והמלכות שייך לפתיחת המ' הסתומה ולמיתוק הגבורות שיהיה בגאולה כמש"כ האר"י. ובתמר שייך החיבור של פרץ וזרח דשייכי לב' העיניים וליסוד ומלכות וכו"ל.

ובאר"י כ' שפתיחת המ' הסתומה היא בב' אופנים. והיינו שביציאת מצרים היא תפתח ממ' סתומה למ' רגילה. ובגאולה תפתח לגמרי באלכסון לב' דלתין. ונראה שהפתיחה של יציאת מצרים שייכא לבחינת יוסף ויסוד שע"י שהעלו את עצמות יוסף ממצרים יכלו לצאת. והפתיחה של המ' הסתומה בגאולה העתידה שייכא לבחינת משיח בן דוד ולמלכות.

ונראה דשייך לזה מש"כ האר"י באוצ"ח שתמר היא בגי' ש"ך ש"ך וכן שמש היא בגי' זו. ושייך לש"ך ניצוצות קרדוניתא הכפולות שהם גבורות דוכרא המתמקות בגאולה. ושייכי לבחינת שמש דשייכא לבחינת יוסף וליסוד.

והנה ענין תיקון חצות שייך לדוד שהיה קם בחצות כדאיתא בברכות וכדכתיב בתהלים חצות לילה אקום וגו'. וענין תיקון חצות יש בו בחינה של תפילה רביעית ביום שהיא כנגד דוד שהוא רגל רביעי במרכבה. ושייך לד' ולכן גם סעודה רביעית של שבת שייכא לדוד. וכן שמעתי מהגר"מ שפירא זצ"ל.

והנה בגאולה יתמתקו הגבורות בחיבור היסוד והמלכות כמש"כ באר"י. ונראה שיש לזה רמז בתיבות תיקון חצות שהם בגי' מנצפ"ך מנצפ"ך מלכות דוד.

והנה בסוטה [י]. אמר' על מה שכתוב בתמר ותשב בפתח עיניים שישבה על פתחו של אברהם שכל העיניים צופות לראותו. והנה מהמעשה של תמר ויהודה נולדו פרץ וזרח. וכ' ברבינו בחיי שהם כנגד חמה ולבנה. והיינו שזרח שייך לזריחת החמה ופרץ כנגד הלבנה. ולכן מפרץ יצאה מלכות בית דוד שהלבנה שייכא למלכות והשמש ליסוד. (ובמה שמשח נולד מפרץ נראה שיש רמז שפרץ הוא אותיות פ"ר צ'. ויש בזה רמז למיתוק מנצפ"ך שבגי' פ"ר ע"י הצ' דשייך למשיח כדכתיב צבי לצדיק).

והנה ב' העיניים שייכי נמי לב' הבחינות של יסוד ומלכות שהם כנגד השמש והירח וכמש"כ הגר"א בס' יצירה שמה שנברא האדם בב' העיניים שייך לב' בחינות הראיה שהא' כנגד ראיית יום ובהקין והב' ראיית לילה דחלוס ודנבואה. (ונראה דשייך לזה מה שאומרים בנשמת ועינינו מאירות כשמש וכירח).

וא"כ י"ל שמש"כ ותשב בפתח עיניים רומז שהמעשה דיהודה ותמר היה הפתח להולדת ב' הבנים שהם פרץ וזרח דשייכי לב' הבחינות שבב' העיניים. ולפ"ז יש להוסיף עוד דזש"א בגמ' שישבה על פתחו של אברהם אבינו. והיינו דבמעשה דתמר ויהודה נפתחה המ' הסתומה דשייכא לבחינת גלות. ופתיחתה רומזת לגאולה שבפתיחתה נולד משיח בן דוד

ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה (שם ל"ח כ"ה)

רמז במה שאמרה תמר הכר נא למי החתמת והפתילים לפך השמן שנמצא חתום בחותמו של כהן גדול ולפתילות הנרות של חנוכה

ויהודה שייך להודאה שנקרא ע"ש הפעם אודה וימי החנוכה ענינם הוא הלל והודאה. ומש"כ והמטה יש בו רמז לשמן של נס חנוכה שכ' בגורי האר"י שהוא השמן ששמר יעקב במטהו כשברך מאליפו.

המכבי מי לה' אלי שהם אותיות מי לה'. ויהודה (שעליו כ' הכר נא למי החותמת והפתילים) רומז ליהודה המכבי. וכן התיבות הכר נא למי החותמת הם ר"ת הנל"ה שהם בגי' חנוכה עה"כ.

ונראה דשייך מש"כ הכר נא למי החותמת לנס פך השמן שהיו צריכים להכיר בו למי החותמת שחתומה בו שהיא ע"י הכהן הגדול.

נראה לפרש שבמה שאמרה תמר הכר נא למי החותמת והפתילים יש רמז לנס פך השמן ולהדלקת נרות חנוכה. והיינו שהמילה חותמת רומזת לפך השמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול. והפתילים רומזים לפתילות הנרות של המנורה ושל חנוכה. והאותיות ל' מ' י' ה' [שבתיבות למי החותמת] עה"כ דד' אותיות הם בגי' חנוכה. ויש בהם רמז למה שאמר יהודה